

Sygn. akt: I C 210/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Jakub Drzastwa
Protokolant:	Małgorzata Drelich

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2016 r. w Bielsku-Białej

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko P. D.

o zapłatę

1. powództwo oddala;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sędzia

Sygn. akt I C 210/16

UZASADNIENIE

Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła w dn. 11.03.2016r. przeciwko P. D. pozew domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 112.237,52 zł wraz z odsetkami:

- umownymi w wysokości 10% rocznie od kwoty 107.504,36 zł liczonymi za okres od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.418,16 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,
- ustawowymi za opóźnienie od kwoty 315 zł od dnia 19 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

a także zwrotu kosztów postępowania sądowego w wysokości faktycznie uiszczonej przez powódkę wraz z kosztami zastępstwa procesowego w wysokości 5.400 zł.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że przysługuje jej wobec pozwanego wymagalna wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki w kwocie 112.237,52 zł, na którą składają się kwoty 107.504,36 zł z tytułu niespłaconej pożyczki, 4.418,16 zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie w spłacie rat pożyczki naliczanych w wysokości 10% w skali roku od udzielonej pożyczki za okres od 24 marca 2014 r. do dnia 20 sierpnia 2015 r., 315 zł tytułem opłat

za czynności windykacyjne związane z opóźnieniem w spłacie pożyczki oraz opłat operacyjnych za obsługę pożyczki naliczonych zgodnie z warunkami Regulaminu (...).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 marca 2016 r., sygn. akt I Nc 111/16, Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej nakazał pozwanemu, aby zapłacił stronie powodowej kwotę 112.237,52 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 10% w skali roku liczonymi od kwoty 107.504,36 zł za okres od dnia 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 4.418,16 zł za okres od wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 315 zł za okres od dnia 19 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, a także kwotę 5.567 zł tytułem kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty albo wniósł w tym terminie sprzeciw.

Pozwany wniósł w dn. 26.04.2016r. sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania.

Zarzucił nieudowodnienie istnienia, wysokości oraz wymagalności wierzytelności dochodzonej pozwem, nieważność umowy pożyczki, brak wykazania przekazania przez Bank pozwanemu środków pieniężnych oraz brak wymagalności roszczenia.

Pozwany podniósł, że przedstawione przez powódkę dowody w postaci wyciągu z ksiąg bankowych oraz umowy pożyczki gotówkowej z 24 marca 2014 r. są jedynie kopiami, które nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem, co skutkuje brakiem mocy dowodowej. Tym samym powódka nie wykazała, że przysługiwała jej wierzytelność. Jednocześnie pozwany wniósł o złożenie oryginału umowy w trybie art. 129 § 1 k.p.c. Zdaniem pozwanego powódka nie wykazała także, iż w ogóle doszło do wypłaty kwoty pożyczki.

Pozwany zarzucił także, iż z dokumentów powołanych przez powoda nie wynika, że osoba podpisująca umowę pożyczki była uprawniona do działania w imieniu Banku. Pozwany wskazał dalej, że powódka nie przedstawiła sposobu, w jaki określiła kwotę niespłaconej pożyczki oraz w jaki sposób i od jakich kwot naliczyła odsetki.

Powódka nie przedstawiła nadto, za jakie czynności windykacyjne domaga się zapłaty i nie wykazała, aby takie czynności podjęła.

Zdaniem pozwanego brak wykazania czy i kiedy umowa pożyczki została rozwiązana skutkuje brakiem wymagalności roszczenia.

W piśmie z dnia 7 czerwca 2016 r. powodowy Bank wskazał, że pozwany zwracał się do niej z wnioskiem o rozłożenie zadłużenia na raty, co należy potraktować jako uznanie długu. Wskazała także, że udostępnienie pożyczki nastąpiło w formie wypłaty na rachunki pozwanego tytułem spłat pożyczek i kredytów pozwanego w innych instytucjach finansowych. Sposób naliczania i wysokość odsetek wynika wprost z umowy pożyczki i wyciągu z ksiąg bankowych.

Zaznaczono, że pismem z dnia 25 sierpnia 2015 r. wypowiedziała pozwanemu umowę pożyczki. Roszczenie banku wynika z wyciągu z ksiąg bankowych, który jest dokumentem prywatnym i może stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Zdaniem powódki zarzut pozwanego braku upoważnienia osób zawierających umowę w imieniu banku jest bezpodstawny, ponieważ zgodnie z art. 97 k.c. osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa.

Sąd ustalił co następuje:

W dniu 24 marca 2014 r. w B. pozwany P. D. podpisał umowę pożyczki gotówkowej na okres 6 lat z Bankiem (...) S.A., za który to podmiot podpisał się S. P..

Kwota pożyczki udostępnionej została ustalona na 120.000 zł, całkowita kwota pożyczki na 150.240 zł, a całkowity koszt pożyczki na 114.364,85 zł. Określono także oprocentowanie umowne pożyczki stanowiące sumę stawki referencyjnej WIBOR 3M i stałej marży Banku w wysokości 13%.

(kopia umowy pożyczki gotówkowej z 24.03.2014 r. – k. 15-17)

Tabela opłat została określona w regulaminie pożyczki gotówkowej.

(regulamin pożyczki gotówkowej – k. 68)

Sporządzony został plan spłat pożyczki gotówkowej na dzień 24 marca 2014 r. obejmujący 72 raty z terminem płatności od 24 kwietnia 2014 r. do 24 marca 2020 r.

(kopia wydruku harmonogramu spłat – k. 60-61)

Pozwany zwrócił się do strony powodowej na adres przy ul. (...) w Ł. z prośbą o zawieszenie trzech rat w związku z pogorszeniem sytuacji finansowej. Pismo zostało zarejestrowane przez powódkę z datą 27 stycznia 2015 r.

(kopia wniosku pozwanego – k. 57)

Powódka w piśmie z dnia 18 czerwca 2015 r. nie wyraziła zgody na odroczenie płatności bądź zmniejszenie płatności, informując jednocześnie pozwanego o saldzie zaległości wynoszącym na dzień 18 czerwca 2015 r. 4.726 zł.

(kopia pisma powódki z 18.06.2015 r. – k. 58-59)

Powódka sporządziła dokument szczegółowego rozliczenia płatności otrzymanych na rachunek (...) nr (...), obejmujący okres od 25 kwietnia 2014 r. do 21 maja 2015 r., w którym wyszczególniła daty wpływu środków na rachunek pożyczki, kwoty wpłat ze wskazaniem ich części zaliczonych na raty kapitałowe, raty odsetkowe, opłaty operacyjne, opłaty za monity listowne, opłaty za monity telefoniczne, a także kwoty kapitału pozostałego do spłaty.

(szczegółowe rozliczenie płatności otrzymanych na rachunek (...) nr (...) - dołączone do pisma powódki z 27 czerwca 2016 r.)

W dniu 25 sierpnia 2015 r. powódka wysłała pozwanemu pismo rozwiązujące umowę pożyczki gotówkowej z 24 marca 2014 r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, które zostało podpisane przez pełnomocnika D. R..

(kopia pisma z 25.08.2015 r. wraz z dowodem nadania na poczcie - k. 62-65)

W dniu 9 lutego 2016 r. strona powodowa Bank (...) S.A. wystawił wyciąg z ksiąg bankowych nr (...), w którym oświadczył, że pozwany P. D. jest zobowiązany do zapłaty z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 24 marca 2014 r. kwoty wynoszącej na dzień wystawienia dokumentu 112.237,52 zł, na którą składają się kwoty: 107.504,36 zł z tytułu niespłaconej pożyczki wraz z odsetkami umownymi ustalonymi w Regulaminie dla (...) w wysokości 10% rocznie od kwoty 107.504,36 zł liczonymi za okres od 21 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, 4.418,16 zł tytułem odsetek umownych za faktyczne opóźnienia w spłacie rat kredytu liczonych zgodnie z warunkami Regulaminu dla (...) w wysokości 10% w skali roku od udzielonej pożyczki liczonych łącznie za okres od 24 marca 2014 r. do 20 sierpnia 2015 r., 315 zł tytułem opłat za czynności windykacyjne.

(wyciąg z ksiąg bankowych nr (...) z 09.02.2016 r. – k. 14)

Pismem z dnia 11 lutego 2016 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 117.303,47 zł, w tym 107.504,36 zł z tytułu niespłaconego kapitału, 9.484,11 zł z tytułu niespłaconych odsetek umownych, 315 zł z tytułu opłat, wraz z odsetkami umownymi, w terminie do dnia 18 lutego 2016 r. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu w dniu 17 lutego 2016 r.

(wezwanie do zapłaty z 11.02.2016 r. – k. 66; potwierdzenie doręczenia – k. 67)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych oryginałów lub odpisów dokumentów prywatnych w postaci regulaminu pożyczki gotówkowej, wyciągu z ksiąg bankowych nr (...) z 9 lutego 2016 r., wezwania do zapłaty z 11 lutego 2016 r. oraz potwierdzenia jego doręczenia, które Sąd uznał zgodnie z art. 245 k.p.c., a których zgodność z oryginałami została potwierdzona przez pełnomocnika powódki, będącego radcą prawnym.

Pozostałe dokumenty złożone przez powódkę stanowią kopie potwierdzone za zgodność z odpisem przez jej pełnomocnika, będącego radcą prawnym. Kopie dokumentów potwierdzone za zgodność z odpisem stanowią:

- umowa pożyczki gotówkowej z 24 marca 2014 r. (k. 15-17),
- pismo pozwanego z prośbą o zawieszenie spłaty trzech rat (k. 57),
- pismo powódki z 18.06.2015 r. z negatywnym rozpatrzeniem prośby pozwanego (k. 58-59),
- harmonogram spłaty pożyczki z 24 marca 2014 r. (k. 60-61),
- rozwiązanie umowy pożyczki gotówkowej za wypowiedzeniem z 25 sierpnia 2015 r. wraz z dowodem nadania pisma na pocztę (k. 62-65),
- szczegółowe rozliczenie płatności otrzymanych na rachunek (...) nr (...) (dołączone do pisma powódki z 27 czerwca 2016 r.).

Stosownie do art. 128 § 1 k.p.c. do pisma procesowego należy dołączyć odpisy załączników dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom, a ponadto, jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych.

Załącznikami, o których mowa w tym przepisie, są między innymi dołączone do pisma dowody z dokumentów urzędowych i prywatnych.

Oznacza to, że strona dołączająca do pisma procesowego załączniki w postaci dowodów z dokumentów powinna złożyć oryginały dokumentów do akt sądowych i odpisy tych dokumentów dla strony przeciwnej, bądź odpisy dokumentów zarówno do akt sądowych, jak i dla strony przeciwnej.

Ponadto zgodnie z art. 129 k.p.c. strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest na żądanie przeciwnika złożyć oryginał dokumentu w sądzie jeszcze przed rozprawą (§ 1), przy czym zamiast oryginału dokumentu może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (§ 2).

Przepis ten statuuje obowiązek przedłożenia przez stronę oryginału dokumentu lub jego odpisu (wykonanego przez np. pełnomocnika strony będącego radcą prawnym) na żądanie strony przeciwnej.

Biorąc powyższe pod uwagę, powódka powinna złożyć dowody z dokumentów w oryginałach lub ich odpisach. Należy przy tym zaznaczyć, że pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o przedstawienie przez powódkę oryginału umowy pożyczki gotówkowej z 24 marca 2014 r. w celu potwierdzenia autentyczności umowy oraz podpisów na niej zawartych.

Powódka nie spełniła tego wymogu w stosunku do wskazanych powyżej dokumentów, w tym nawet w żaden sposób nie ustosunkowała się do żądania pozwanego złożenia oryginału umowy pożyczki.

Nie można bowiem uznać potwierdzenia kopii dokumentów za zgodność z ich odpisami przez pełnomocnika powódki, będącego radcą prawnym, za odpisy w rozumieniu art. 128 lub art. 129 k.p.c. Omawiane przepisy pozwalają wyłącznie

na złożenie odpisów w postaci kopii potwierdzonych za zgodność z oryginałem. Potwierdzenie zgodności z odpisem nie spełnia tego wymogu.

Komentowane przepisy nie określają wprawdzie *expressis verbis* sankcji za niezłożenie oryginałów dokumentów lub ich odpisów, to jednak zaniechanie tego obowiązku podlega ocenie przez pryzmat art. 233 § 2 k.p.c.

Trzeba zatem ocenić, jakie znaczenie należy nadać odmowie przedstawienia przez powódkę wskazanych powyżej dowodów, uwzględniając również dyrektywy wynikające z art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody.

Z zaniechaniem złożenia oryginału dokumentu nie można automatycznie wiązać utraty przez odpis dokumentu waloru dokumentu i dowodu w sprawie, to jednak dalsze zarzuty podnoszone przez pozwanego nie pozwalają na uznanie wykazania przez powódkę zasadności jej roszczenia, co zostanie szczegółowo rozważone poniżej.

Sąd zważył co następuje:

Bank (...) S.A. dochodzi od pozwanego P. D. zapłaty jako zwrotu kwoty udzielonej, a niespłaconej pożyczki wraz z odsetkami. Rozpatrzeniu podlega zatem kwestia istnienia długu oraz odpowiedzialności pozwanego P. D. wobec strony powodowej.

Należy przy tym zaznaczyć, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar dowodowy wykazania zasadności żądania spoczywał na stronie powodowej.

Powódka nie udowodniła dochodzonego roszczenia. Nie wykazała, że powstał stosunek zobowiązaniowy, na podstawie którego pozwany miał obowiązek spełnić świadczenie na jej rzecz.

Odmowa przedstawienia przez powódkę oryginału umowy pożyczki z 24 marca 2014 r., a nawet brak ustosunkowania się do zarzutu pozwanego w tym zakresie, to jest brak wskazania przyczyny nie złożenia oryginału czy odpisu umowy, nie pozwala na weryfikację osób składających oświadczenie woli w imieniu powódki. Należy nadto zaznaczyć, że S. P., którego podpis widnieje na tej umowie, nie wchodzi w skład organów Banku (...) S.A., a powódka nie złożyła stosownego dokumentu, np. pełnomocnictwa, z którego wynikałoby umocowanie do działania S. P. w imieniu Banku.

Argument powódki, iż z art. 97 k.c. wynika, że osoba czynna w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publiczności poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa, jest bezzasadny. Wskazany przepis odnosi się bowiem do sytuacji, gdy doszło do podpisania umowy w lokalu przedsiębiorstwa przez osobę czynną w tym lokalu. Z przeprowadzonych dowodów nie wynika natomiast, że do zawarcia umowy doszło w lokalu powodowego Banku i że S. P. był osobą czynną w tym lokalu. Z treści umowy wynika jedynie, że do jej zawarcia doszło w B..

Wobec tego, że na powódce ciążył obowiązek wykazania także tej okoliczności, że osoba działająca w jej imieniu była do tego umocowana, niespełnienie tego wymogu nie pozwala na przyjęcie, że w ogóle doszło do zawarcia umowy pożyczki przez pozwanego z powódką.

Złożenie przez pozwanego prośby o zawieszenie trzech rat w związku z pogorszeniem się sytuacji finansowej nie pozwala na przyjęcie, że doszło do uznania długu wynikającego z zobowiązania, które stanowi podstawę dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia.

Przede wszystkim z przedłożonej kopii dokumentu nie wynika kiedy został on sporządzony. Data jego rejestracji (27 stycznia 2015 r.) została wpisana przez powódkę, a więc podmiot zainteresowany w określonym rozstrzygnięciu niniejszej sprawy.

Nie można zatem zweryfikować, czy zostało ono sporządzone po zawarciu przedmiotowej umowy pożyczki, a tym samym, czy dotyczy tej umowy pożyczki.

Co więcej, pismo pozwanego zostało zaadresowane do Ł., podczas gdy do podpisania umowy doszło w B., miejsce zamieszkania pozwanego znajduje się w B., a wskazaną w umowie siedzibą Banku (...) jest W.. Powódka nie wyjaśniła związku tego adresu z okolicznościami niniejszej sprawy.

Ponadto omawiane pismo pozwanego, nawet traktowane jako uznanie długu, może stanowić co najwyżej uprawdopodobnienie zawarcia umowy z powódką. Jego sporządzenie nie stanowi bowiem o skutecznym zawarciu umowy z powódką (z osobą uprawnioną do działania w imieniu powódki).

Należy również zaznaczyć, że powódka, pomimo zarzutu pozwanego, nie przedstawiła dowodu wypłaty na jego rzecz (np. poprzez wypłaty na rachunki pozwanego tytułem spłat pożyczek i kredytów pozwanego w innych instytucjach finansowych, jak to wskazywała powódka) środków pieniężnych zgodnie z zapisami umowy pożyczki, co należy traktować jako niewykazanie spełnienia przez powodowy Bank świadczenia wynikającego ze stosunku prawnego, z którego powódka wywodzi swoje roszczenie.

Pozostałe dowody, czy to w postaci oryginału, odpisów, czy kopii dokumentów, stanowią jedynie dokumenty prywatne i jednostronne oświadczenia Banku, a więc których treść nie została potwierdzona przez pozwanego. W przypadku zakwestionowania okoliczności z nich wynikających, a co podnosił pozwany, nie mogą one stanowić dowodu na te okoliczności.

W szczególności wyciąg z ksiąg bankowych z 9 lutego 2016 r. stwierdzający, że P. D. jest zobowiązany do zapłaty z tytułu umowy pożyczki gotówkowej z dnia 24 marca 2014 r. kwoty wynoszącej na dzień wystawienia dokumentu 112.237,52 zł wraz z odsetkami, jest jedynie jednostronnym oświadczeniem, które ponadto nie korzysta z przewidzianej w art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe mocy prawnej dokumentów urzędowych. Stosownie bowiem do art. 95 ust. 1a tej ustawy moc prawna dokumentów urzędowych, jakimi są między innymi wyciągi z ksiąg bankowych podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym. Wyciąg z ksiąg bankowych z 9 lutego 2016 r. należy zatem traktować jako oświadczenie strony równoważne twierdzeniu strony, co najwyżej uprawdopodobniające (nie udowadniające) okoliczność istnienia zobowiązania w danej wysokości.

Podobnie należy ocenić dokument szczegółowego rozliczenia płatności otrzymanych na rachunek (...) nr (...), który stanowi jednostronne oświadczenie Banku.

Wskazany numer stanowi wprawdzie ostatnie cyfry numeru rachunku pożyczki wskazanego w umowie pożyczki gotówkowej z 24 marca 2014 r., co wiązałyby ten dokument z umową pożyczki z 24 marca 2014 r., to jednak stanowi on jedynie dowód tego, że powódka oświadczyła, iż dokonała wskazanych w nim rozliczeń księgowych. Wbrew stanowisku powódki, do opisywanego dokumentu nie znajduje zastosowania art. 7 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, ponieważ przepis ten dotyczy oświadczeń woli. Oświadczenie zawarte w dokumencie nie jest natomiast oświadczeniem woli, ale oświadczeniem wiedzy. Należy zatem traktować ten dokument jako oświadczenie równoważne twierdzeniu strony. Twierdzenie takie, jeśli nie zostało przyznane przez stronę przeciwną, a w niniejszej sprawie pozwany zaprzeczył okolicznościom wynikającym z tego dokumentu, wymaga jednak udowodnienia. Powódka nie wykazała żadnym środkiem dowodowym dokonywania wpłat przez pozwanego zgodnie z powyższym dokumentem szczegółowego rozliczenia płatności. W świetle pozostałych okoliczności nie można przyjąć, że rozliczenia te wykazują istnienie zobowiązania pozwanego, a zatem także wysokość tego zobowiązania.

Należy również zaznaczyć, że powódka nie wskazała nawet, w jaki sposób wyliczyła kwotę 4.418,16 zł, która ma stanowić skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie w spłacie rat kredytu naliczone łącznie za okres od 24 marca 2014 r. do 20 sierpnia 2015 r. Wymagałoby to podania w szczególności kwot zaległości, od jakich naliczane były odsetki, dat wymagalności poszczególnych należności z uwzględnieniem ich spłaty. Brak tych danych nie pozwala nie

tylko na uznanie wykazania przez powódkę swojego roszczenia, ale także na wyliczenie prawidłowości dochodzonych kwot.

Ponadto żądanie odsetek od kwoty 107.504,36 zł od dnia 21 sierpnia 2015 r. nie koreluje z danymi wynikającymi z materiału dowodowego. Mianowicie pismo z dnia 25 sierpnia 2015 r., mające stanowić odstępienie od umowy, zostało wysłane pozwanemu w dniu 25 sierpnia 2015 r., a więc przyjmując jeszcze wynikający z umowy pożyczki 30-dniowy okres wypowiedzenia, brak jest podstaw do uznania wymagalności całości zadłużenia w kwocie 107.504,36 zł już od dnia 21 sierpnia 2015 r. Tym samym brak jest podstaw do naliczania odsetek od kwoty 107.504,36 zł od dnia 21 sierpnia 2015 r.

Istotne jest przy tym, że powódka nie złożyła dowodu doręczenia pozwanemu pisma z dnia 25 sierpnia 2015 r. wypowiadającego umowę kredytu, a jedynie dowód jego nadania. Na tej podstawie nie można jednak ustalić daty rozpoczęcia biegu terminu wypowiedzenia, a zatem także daty rozwiązania umowy. Oznacza to, że powódka nie wykazała także powstania wymagalności wierzytelności w kwocie 107.504,36 zł, mającej stanowić całość niespłaconej przez pozwanego pożyczki.

Brak wypowiedzenia skutkowałby bowiem obowiązkiem stosowania się do harmonogramu spłat poszczególnych rat pożyczki i powstawaniem wymagalności poszczególnych rat zgodnie z danymi zawartymi w harmonogramie, który przewidywał spłatę do roku 2020.

Powódka nie wskazała również, za jakie poszczególne czynności windykacyjne domaga się kwoty 315 zł, co nie pozwala na weryfikację tego żądania także pod względem jego wysokości. W przedłożonym do akt sądowych regulaminie pożyczki gotówkowej nie przewidziano czynności windykacyjnej objętej opłatą w wysokości 315 zł, a zadaniem Sądu nie jest przyporządkowywanie poszczególnych opłat w ten sposób, aby ich suma wyniosła 315 zł, co zresztą stanowiłoby jedynie domysły Sądu, czy dane czynności zostały objęte żądaniem powódki.

Reasumując, wobec niewykazania istnienia i wysokości roszczenia powódki wobec pozwanego, powództwo jako bezzasadne należało oddalić, o czym Sąd orzekł w punkcie 1. wyroku.

W punkcie 2. wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu, zasądzając od strony powodowej Banku (...) S.A. na rzecz pozwanego P. D. kwotę 7.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., § 2 pkt 6 oraz § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800), stanowiącą w całości zwrot kosztów zastępstwa procesowego oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa.

Sędzia: